

A portrait of violinist Niek Baar, a man with a beard and dark hair, wearing a black t-shirt. He is holding a violin and bow, looking directly at the camera. The background is a textured, painterly style in shades of blue and green.

*Schumann
& Bruch*
VIOLIN CONCERTOS

NIEK BAAR
DEUTSCHE RADIO PHILHARMONIE
CHRISTOPH POPPEN

MENU

- > TRACKLIST**
- > ENGLISH**
- > DEUTSCH**
- > NEDERLANDS**

Robert Schumann (1810-1856)

VIOLIN CONCERTO IN D MINOR, WoO 1 (1853)

1	I. IN KRÄFTIGEM, NICHT ZU SCHNELLEM TEMPO	14'18
2	II. LANGSAM	6'47
3	III. LEBHAFT, DOCH NICHT SCHNELL	9'52

Max Bruch (1838-1920)

VIOLIN CONCERTO NO. 1 IN G MINOR, OP.26 (1867)

4	I. VORSPIEL: ALLEGRO MODERATO	8'39
5	II. ADAGIO	8'33
6	III. FINALE: ALLEGRO ENERGICO	7'31

TOTAL TIME: 56'12

NIEK BAAR VIOLIN

**DEUTSCHE RADIO PHILHARMONIE
CHRISTOPH POPPEN CONDUCTOR**

I first consciously heard and listened to Schumann's violin concerto ten years ago in a CD shop in Berlin, when I was immediately captivated by the orchestra's first chords and the violin's entrance. I bought the score straight away, cycled to the conservatory with my violin and began to study the piece.

It wasn't easy to master this complex work, but I soon began to dream of performing it with orchestra. A few years later I was playing Schumann's concerto almost more than any other, not only in Berlin but in concert halls throughout Europe. The most challenging aspect of Schumann's violin concerto for me was the orchestration, because the solo violin plays almost constantly in the same register as the orchestra, which creates continuous pressure.

Max Bruch's violin concerto is the only one I've performed more than the Schumann, mainly because I started playing it when I was quite young. When I came to prepare it for this recording, however, I did my best to study the Bruch as if it were totally new to me and to work mainly from the score — with the result that I now perceive and play the concerto completely differently.

Only a decade separates these two concertos, both of which were written for Joseph Joachim. Schumann's violin concerto had a difficult start, but I'm really pleased to see that it's gained more recognition in recent years. I hope that this recording will help make this wonderful work even better known.

It was an immense privilege to record these two concertos with Christoph Poppen, who has been my mentor and teacher for many years. His insight and guidance have shaped and enriched my playing, and he is one of the people who has influenced me the most, both musically and personally. I hope of course that this recording not only shows my love for these works but also will reveal their depth and beauty to listeners around the world.

Niek Baar

Schumann & Bruch

BY CLEMENS ROMIJN

A MISUNDERSTOOD MASTERPIECE BY SCHUMANN

It was a historic moment when a young man in his twenties with long blond hair — Johannes Brahms —knocked on Robert and Clara Schumann's door in the Bilckerstrasse in Düsseldorf; he had made many journeys to other places from Hamburg, the city of his birth, before he had dared this meeting, although this had been facilitated by letters of recommendation from the violinist Joseph Joachim, a close friend of Schumann's.

As chance would have it, Schumann wrote in his diary exactly one day after Brahms' visit — 1 October 1853 — that he had completed a violin concerto. His sole concerto for violin was composed in the improbably short time of twelve days and its orchestration was completed just a few days later. Schumann had already envisaged a performance with Joseph Joachim and Schumann's own Municipal Orchestra in Düsseldorf. Joachim, although initially enthusiastic about the piece, later had reservations and a performance never materialised; he complained after Schumann's death about 'terrible violin passages in the Finale' that he apparently found technically unplayable. He rewrote the Finale at Clara Schumann's request, but a rehearsal of the whole thing in the Leipzig Gewandhaus turned into a fiasco. Clara Schumann and Brahms came to realise that it showed signs of Schumann's mental decline and finally decided not to include the work in the published edition of Schumann's complete works as they did not want to damage Schumann's reputation.

The autograph of the concerto became the property of the Preußische Staatsbibliothek after Joachim's death in 1907 and was finally published by Schott only after its rediscovery in 1937. There was an enormous public reaction to this, with the most ardent plea being made by Donald Tovey in an open letter in The Times in 1937: he regarded Joachim's objections as pure prejudice and stated that what Joachim had considered faults were actually the work's greatest strengths: invention and misunderstood originality. This good news came eighty years after Robert Schumann's death, thirty after Joachim's, and forty after Brahms'.

The highly original, introverted and melancholic Violin Concerto is a moving self-portrait of the 43-year-old Schumann. He gave the three movements a cyclical coherence by connecting the movements thematically, as he had also done with his Piano Concerto a decade earlier. He looked back to Beethoven and Schubert as well as forwards, as we can hear in the chilling moments filled with harrowing dissonances and suspense in which the music seems to grope its way forwards.

BRUCH'S MOST FAMOUS WORK

Max Bruch is known primarily for his world-famous Violin Concerto No. 1 in G minor Op. 26, although he composed three concertos for violin; he would later drive violinists away whenever they came to play his first concerto for him, shouting as they fled that he had written much more than that one piece. The concerto's appeal, however, is understandable. It begins like a prelude to a Romantic opera, as Bruch initially had conceived it as a fantasia, although German seriousness, compellingly hushed, swiftly pervades its notes — the prelude turns out to be the prelude to a conventional first movement in sonata form, as are the two following movements. The work was such a resounding success that it overshadowed practically all of Bruch's other works. He toyed with the idea of banning further performances of it, but fortunately this did not come to pass. The celebrated violinist Joseph Joachim played a decisive role in this work, as he had also done with Schumann's concerto, as it was his spectacular violin playing that prompted Bruch to start its composition. Joachim ultimately had a hand in its composition process as well, as Bruch repeatedly asked Joachim for advice as he polished the work into its final version. Joachim gave the first performance of Bruch's concerto to great public acclaim in 1868.

NIEK BAAR

Dutch violinist Niek Baar has gained recognition as a charismatic and dedicated musician, performing at prestigious venues such as Philharmonie Berlin, Concertgebouw Amsterdam, Gewandhaus Leipzig, Oriental Centre Shanghai, and Gasteig Munich. His career took off after winning first prize at the 2018 Oskar Back Competition in the Netherlands. He debuted with the Rotterdam Philharmonic Orchestra at the age of 16 and he frequently performs with orchestras such as the Concertgebouw Chamber Orchestra, Royal Bangkok Symphony Orchestra and Symfonieorkest Vlaanderen. A passionate chamber musician, Niek is a regular guest at festivals such as the Delft Chamber Music Festival and Marvão International Music Festival. In duo recitals, Niek has been collaborating closely with American pianist Ben Kim for over 10 years. Shortly after signing with Channel Classics, he released his debut album with the Concertgebouw Chamber Orchestra in 2022 to critical acclaim. In 2023, he released an album of Schumann's violin sonatas together with Ben Kim.

Niek was born in Rotterdam in 1991 and studied at the Royal Conservatoire in The Hague and Hochschule für Musik 'Hanns Eisler' in Berlin. He plays a 1729 Carlo Bergonzi violin, generously on loan from the Tjardus Greidanus Foundation.

CHRISTOPH POPPEN

Christoph Poppen has stood for innovative programming and a wide-ranging commitment to contemporary music from the very beginning of his international conducting career. Numerous guest conducting engagements have taken him to orchestras such as the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Bamberger Symphoniker, Orchestre Philharmonique de Radio France, Detroit and Indianapolis Symphony Orchestras, Wiener Symphoniker, Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo, New Japan Philharmonic Orchestra, Singapore Symphony Orchestra and Camerata Salzburg.

Christoph Poppen is Chief Conductor of the Cologne Chamber Orchestra, the newly appointed Music Director of the Hong Kong Sinfonietta and Principal Guest Conductor of the Israel Chamber Orchestra. He also founded and is artistic director of the award-winning and internationally acclaimed Festival Internacional de Música de Marvão.

Christoph Poppen has held a number of important leading positions in Germany. He was Artistic Director of the Munich Chamber Orchestra, whose artistic profile he swiftly renewed, from 1995-2006. He was appointed Chief Conductor of the Saarbrücken Radio Symphony Orchestra in August

2006 and was also Chief Conductor of the Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern from 2007 to 2011.

Christoph Poppen currently occupies a newly created chair for violin at the renowned Escuela Superior de Música Reina Sofía in Madrid, to which he was appointed at the start of the 2021/2022 season.

DEUTSCHE RADIO PHILHARMONIE

The Deutsche Radio Philharmonie performs symphonic works by composers of the late Romantic period under their chief conductor Pietari Inkinen. Inkinen's work with the orchestra is centred around the symphonies and the lesser-performed symphonic works of Finland's national composer Jean Sibelius.

The Deutsche Radio Philharmonie also brings baroque and contemporary music, new discoveries and rediscoveries, neglected musical works as well as excursions into jazz and pop music to the concert hall. Concert programmes for those new to classical music, families and schools also form an integral part of the orchestra's work. Three chamber music series and the "Moments Musicaux" museum concerts are organised and performed by members of the orchestra.

The Deutsche Radio Philharmonie is the radio symphony orchestra that was founded jointly by the SR and SWR in 2007. Its first chief conductor was Christoph Poppen.

Das Violinkonzert von Schumann hörte ich zum ersten Mal bewusst, als ich vor zehn Jahren in einem CD-Laden in Berlin war. Unmittelbar ergriffen mich an jenem Tag die ersten Akkorde und der darauffolgende Einsatz der Geige. Ich kaufte mir sofort die Noten, radelte mit meiner Geige ins Konservatorium und studierte das Werk.

Es war keine einfache Aufgabe, sich dieses komplexe Stück zu eigen zu machen, aber es wurde schnell mein Traum, es mit Orchester aufführen zu können. Ein paar Jahre später war es Schumanns Violinkonzert, das ich fast am häufigsten spielte, nicht nur in Berlin, sondern bei Konzerten in ganz Europa. Der Aspekt, der mich dabei am meisten herausforderte, war die Orchestrierung, wobei die Solovioline nahezu ständig im gleichen Register spielt wie der Rest des Orchesters, was für eine fortwährende Spannung sorgt.

Das Violinkonzert von Max Bruch ist das einzige, das ich neben Schumann noch häufiger aufgeführt habe, vor allem, weil ich damit bereits in jungen Jahren begonnen hatte. Dennoch habe ich bei den Vorbereitungen für diese Aufnahme versucht, das Violinkonzert von Bruch als ein für mich vollkommen neues Werk einzustudieren und vor allem die Partitur als Ausgangspunkt zu nehmen, was dafür sorgte, dass ich das Stück heute völlig anders spiele und wahrnehme.

Beide Violinkonzerte wurden für Joseph Joachim geschrieben, wobei zwischen den Kompositionen lediglich zehn Jahre lagen. Schumanns Violinkonzert setzte sich zunächst nur schwer durch, aber es freut mich, dass es in den letzten Jahren mehr Anerkennung findet. Hoffentlich wird meine Aufnahme dazu beitragen, die Wertschätzung dieses besonderen Werkes zu steigern.

Es war ein besonderes Vorrecht, diese beiden Konzerte mit Christoph Popgen, seit vielen Jahren mein Lehrer und Mentor, aufzunehmen. Seine Einsicht und seine Begleitung haben mein Spiel geprägt und bereichert und er war für mich von größtem Einfluss, sowohl musikalisch als auch persönlich. Ich hoffe, mit dieser Aufnahme nicht nur meine Liebe zu diesen Werken zu zeigen, sondern mit Hörern auf der ganzen Welt deren Tiefe und Schönheit zu teilen.

Niek Baar

Schumann & Bruch

VON CLEMENS ROMIJN

EIN UNVERSTANDENES MEISTERWERK VON SCHUMANN

Es war ein historischer Augenblick, als ein zwanzigjähriger junger Mann mit langen blonden Haaren in der Bilker Straße in Düsseldorf bei Clara und Robert Schumann anklopfte. Es war Johannes Brahms. Er hatte von seinem Geburtsort Hamburg aus viele Umwege gemacht, ehe er sich das Treffen zutraute. Dass er Empfehlungsschreiben des Violinisten Joseph Joachim, einem guten Freund von Schumann, bei sich hatte, half ihm dabei.

Zufälligerweise schrieb Robert Schumann genau einen Tag nach dem Besuch von Brahms in sein Tagebuch, dass er ein Violinkonzert fertiggestellt hatte: am 1. Oktober 1853. In der unwahrscheinlich kurzen Zeit von zwölf Tagen war dieses einzige Konzert für Violine seiner Feder entsprossen. Und nur wenige Tage später war die Orchestrierung vollendet. Schumann sah bereits eine Vorstellung mit Joseph Joachim und dem Städtischen Orchester Düsseldorf, dessen Dirigent er war, vor sich. Zunächst reagierte Joachim enthusiastisch auf das Stück, jedoch bekam er immer mehr Vorbehalte und es kam zu keiner Aufführung. Nach Schumanns Tod klagte Joachim über schreckliche Geigenpassagen im Finale, die er anscheinend technisch als unspielbar empfand. Auf Wunsch von Clara überarbeitete er das Finale, aber eine Probe des Ganzen im Leipziger Gewandhaus endete in einem Fiasco. Schließlich beschlossen Clara und Brahms, das Werk nicht in Schumanns Gesamtausgabe aufzunehmen, weil es nach ihrer Meinung Zeichen von Schumanns psychischem Verfall aufwies und sie seine Reputation nicht beschädigen wollten.

Nach Joachims Tod 1907 gelangte die Handschrift in die Preußische Staatsbibliothek und erst nach der Wiederentdeckung 1937 wurde das Konzert endlich durch Schott veröffentlicht. Die Reaktionen waren enorm. Das feurigste Plädoyer hielt Donald Tovey in einem offenen Brief in The Times 1937, worin er Joachims Kritik als Vorteile sah und in Pluspunkte umwandelte: großer Erfindungsreichtum und ungekannte Originalität. Diese guten Nachrichten kamen achtzig Jahre nach Schumanns Tod, dreißig nach dem von

Joachim und vierzig nach dem von Brahms. Das höchst originelle, introvertierte und melancholische Violinkonzert ist ein rührendes Selbstporträt des 43-jährigen Schumann. Es zeigt wie er den Sätzen einen zyklischen Zusammenhang gab, indem er sie miteinander verband, so wie in seinem Klavierkonzert zehn Jahre zuvor. Und auch wie er sowohl zurückblickte auf Beethoven und Schubert, wie auch voraus, was an den schaurigen Momenten mit erschütternden Dissonanzen zu hören ist und einer Spannung, bei der die Musik sich nach ihrem Weg zu tasten scheint.

DAS BERÜHMTESTE WERK VON BRUCH

Max Bruch kennt man vor allem als den Komponisten des weltberühmten *Ersten Violinkonzertes* in g-Moll, opus 26, obwohl er eigentlich drei geschrieben hatte. Wenn bei Bruch Geiger vorbeikamen, um sein *Erstes Violinkonzert* vorzuspielen, jagte er sie davon und schrie ihnen nach, dass er viel mehr geschrieben habe als nur dieses eine Stück. Die Anziehungskraft des Konzertes ist jedoch verständlich. Es beginnt wie das Vorspiel zu einer romantischen Oper, weil Bruch zunächst eine Fantasie vorschwebte. Dann aber folgt in den Noten deutscher Ernst, mitreißend und still. Denn das Vorspiel scheint der Auftakt zu einem konventionellen ersten Satz in Sonatenform zu sein, so wie auch die beiden folgenden Sätze. Das Werk war ein derartig durchschlagender Erfolg, dass es so ziemlich den gesamten Rest von Bruchs Oeuvre in den Schatten stellte. Fast wollte Bruch weitere Aufführungen verbieten, aber glücklicherweise kam es nicht dazu. So wie beim Violinkonzert von Schumann, spielte der Geiger Joseph Joachim eine ausschlaggebende Rolle bei diesem Werk von Bruch. Es war sein wundersames Geigenspiel, das Bruch dazu veranlasste, um mit der Komposition zu beginnen. Und schlussendlich hatte Joachim auch beim Kompositionsprozess noch seine Hand im Spiel, denn in den Jahren nach der Premiere frag Bruch den Meistergeiger mehrmals um Rat bei der Ausarbeitung des Werkes, bis es in seiner schlussendlichen Fassung 1868 unter großem Jubel von Joachim selbst aus der Taufe gehoben wurde.

NIEK BAAR

Der niederländische Geiger Niek Baar hat sich als charismatischer und engagierter Musiker einen Namen gemacht, der in renommierten Häusern wie der Philharmonie Berlin, dem Concertgebouw Amsterdam, dem Gewandhaus Leipzig, dem Oriental Centre Shanghai und dem Gasteig München auftritt. Seine eigentliche Karriere begann, nachdem er 2018 den ersten Preis beim Oskar-Back-Wettbewerb in den Niederlanden gewonnen hatte. Im Alter von 16 Jahren debütierte er mit dem Rotterdam Philharmonic Orchestra, und er tritt häufig mit Orchestern wie dem Concertgebouw Chamber Orchestra, dem Royal Bangkok Symphony Orchestra und dem Symfonieorkest Vlaanderen auf. Als passionierter Kammermusiker ist Niek regelmäßig Gast bei Festivals wie dem Delft Chamber Music Festival und dem Marvão International Music Festival. Bei Duo-Konzerten arbeitet er seit über 10 Jahren eng mit dem amerikanischen Pianisten Ben Kim zusammen. Kurz nachdem er bei Channel Classics einen Vertrag unterschrieben hatte, veröffentlichte er 2022 sein Debütalbum mit dem Concertgebouw Chamber Orchestra, das von der Kritik hoch gelobt wurde. Im Jahr 2023 veröffentlichte er zusammen mit Ben Kim ein Album mit Schumanns Violinsonaten.

Niek wurde 1991 in Rotterdam geboren und studierte am Königlichen Konservatorium in Den Haag und an der Hochschule für Musik „Hanns Eisler“ in Berlin. Er spielt eine Geige von Carlo Bergonzi aus dem Jahr 1729, eine großzügige Leihgabe der Tjardus Greidanus Stiftung.

CHRISTOPH POPPEN

Der Name Christoph Poppen steht seit Beginn seiner internationalen Dirigentenkarriere für innovative Programmatik und ein breit gefächertes Engagement für zeitgenössische Musik. Zahlreiche Gastdirigate führten ihn zu Orchestern wie dem Deutschen Symphonie-Orchester Berlin, Staatskapelle Dresden, Bamberger Symphoniker, Orchestre Philharmonique de Radio France, Detroit und Indianapolis Symphony Orchestras, Wiener Symphoniker, Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo, New Japan Philharmonic Orchestra, Singapore Symphony Orchestra sowie Camerata Salzburg. Christoph Poppen ist Chefdirigent des Kölner Kammerorchesters, neu ernannter Musikdirektor der Hong Kong Sinfonietta und Erster Gastdirigent des Israel Chamber Orchestras. Das von Christoph Poppen ins Leben gerufene und inzwischen preisgekrönte Festival Internacional de Música de Marvão erfreut sich unter seiner künstlerischen Leitung internationaler Beachtung.

Christoph Poppen hatte im Lauf der Jahre einige bedeutende Chefpositionen in Deutschland inne. Von 1995-2006 war er Künstlerischer Leiter des Münchener Kammerorchesters, dem er in kürzester

Zeit ein neues Profil verlieh. Im August 2006 wurde er zum Chefdirigenten des Rundfunk-Sinfonieorchesters Saarbrücken ernannt, von 2007 bis 2011 dann Chefdirigent der Deutschen Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern.

Seit 2021/22 leitet Christoph Poppen einen neu geschaffenen Lehrstuhl für Violine an der renommierten Escuela Superior de Música Reina Sofía in Madrid.

DEUTSCHE RADIO PHILHARMONIE

Mit Chefdirigent Pietari Inkinen bewegt sich das Orchester im gesamten sinfonischen Kosmos der Spätromantik. Das große Leitmotiv der Arbeit von Pietari Inkinen mit der Deutschen Radio Philharmonie ist der finnische Nationalkomponist Jean Sibelius – seine Sinfonien ebenso wie Repertoire-Raritäten.

Auch barocke und zeitgenössische Musik, Neu- und Wiederentdeckungen, vom Konzertbetrieb vernachlässigte Musikwerke und Ausflüge in den Jazz und Pop bringt die Deutsche Radio Philharmonie in den Konzertsaal. Konzertangebote für Klassik-Einsteiger, Familien und Schulen sind ebenfalls fester Bestandteil der Orchesterarbeit. Drei Kammermusikreihen und die Museumskonzerte „Moments Musicaux“ werden von Orchestermitgliedern kuratiert und bespielt.

Die Deutsche Radio Philharmonie ist das 2007 von SR und SWR gemeinsam gegründete Rundfunksinfonieorchester der ARD. Gründungs-Chefdirigent war Christoph Poppen.

Tien jaar geleden bevond ik me in een cd-winkel in Berlijn, waar ik het vioolconcert van Schumann voor het eerst bewust hoorde. Die dag werd ik direct gegrepen door de eerste akkoorden en de daaropvolgende inzet van de viool. Ik kocht meteen de bladmuziek, fietste met mijn viool naar het conservatorium en ben het stuk gaan studeren.

Het was geen gemakkelijke taak om dit complexe werk onder de knie te krijgen, maar al snel werd het mijn droom om het met orkesten te kunnen spelen. Enkele jaren later was het Schumanns vioolconcert dat ik bijna het meest speelde, niet alleen in Berlijn, maar in concertzalen door heel Europa. Het meest uitdagende aspect van Schumanns vioolconcert voor mij was de orkestratie, waarbij de soloviool bijna voortdurend in hetzelfde register speelt als de rest van het orkest. Dit zorgt voor een constante spanning.

Het vioolconcert van Max Bruch is het enige dat ik na Schumann nog vaker heb uitgevoerd, vooral omdat ik er al op jonge leeftijd mee begon. Desondanks heb ik tijdens de voorbereiding van deze opname geprobeerd om het vioolconcert van Bruch als een (voor mij) totaal nieuw werk in te studeren, en vooral vanuit de partituur te werken, wat ervoor heeft gezorgd dat ik het stuk tegenwoordig totaal anders speel en waarneem.

Beide vioolconcerten werden geschreven voor Joseph Joachim, met slechts een decennium tussen beide composities. Schumanns vioolconcert kende een moeilijke start, maar ik ben verheugd te zien dat het de laatste jaren meer erkenning krijgt. Ik hoop dat mijn opname ervan zal bijdragen aan het vergroten van de waardering voor dit prachtige werk.

Het was een voorrecht om deze twee concerten op te nemen met Christoph Poppen, mijn mentor en leraar, gedurende vele jaren. Zijn inzicht en begeleiding hebben mijn spel gevormd en verrijkt, en ik beschouw hem als een van de belangrijkste invloeden op mijzelf, zowel muzikaal als persoonlijk. Met deze opname hoop ik niet alleen mijn liefde voor deze werken over te brengen, maar ook de diepgang en schoonheid ervan te delen met luisteraars over de hele wereld.

Niek Baar

Schumann & Bruch

CLEMENS ROMIJN

ONBEGREPEN MEESTERWERK VAN SCHUMANN

Het was een historisch moment toen een jongeman van twintig met lang blond haar aanklopte bij Robert en Clara Schumann in de Bilckerstrasse in Düsseldorf. Het was Johannes Brahms. Vanuit zijn geboorteplaats Hamburg had hij lange omwegen gemaakt eer hij de ontmoeting aandurfde. Het hielp dat hij aanbevelingsbrieven bij zich had van violist Joseph Joachim, een goede vriend van Schumann.

Toevallig was het precies de dag na het bezoek van Brahms dat Robert Schumann in zijn dagboek schreef dat hij een *Vioolconcert* voltooid had. Op 1 oktober 1853. In de onwaarschijnlijk korte tijd van twaalf dagen was dit enige concert voor viool uit zijn pen gevloeid. En slechts een paar dagen later was de orkestratie gereed. Schumann zag al een uitvoering door Joseph Joachim voor zich met het Stedelijk Orkest van Düsseldorf waarvan hij dirigent was. Aanvankelijk was Joachim enthousiast over het stuk maar hij kreeg steeds meer reserves en van een uitvoering is het nooit gekomen. Na Schumanns dood klaagde Joachim over 'verschrikkelijke vioolpassages in de Finale' die hij kennelijk technisch onspeelbaar vond. Op verzoek van Clara herschreef hij de Finale, maar een repetitie van het geheel in het Leipziger Gewandhaus draaide uit op een fiasco. Uiteindelijk besloten Clara en Brahms het werk niet op te nemen in Schumanns Gesamtausgabe, omdat het volgens hen tekenen vertoonde van zijn psychisch verval en ze Schumanns reputatie niet wilden schaden.

Na Joachims dood in 1907 kwam het handschrift in de Pruisische Staatsbibliotheek en pas na de herontdekking in 1937 werd het eindelijk uitgegeven door Schott. De respons was enorm. Het vurigste pleidooi hield Donald Tovey in een open brief in The Times in 1937 waarin hij Joachims bezwaren zag als vooroordelen en omkeerde in sterke punten: grote vindingrijkheid en onbegrepen originaliteit. Dat goede nieuws kwam tachtig jaar na de dood van Robert Schumann, dertig na die van Joachim en veertig na die van Brahms. Het hoogst originele, introverte en melancholieke *Vioolconcert* is een ontroerend zelfportret van de 43-jarige Schumann. Het toont hoe hij de drie delen een cyclische samenhang gaf door de delen

thematisch met elkaar te verbinden, net als in het Pianoconcert van tien jaar eerder. En ook hoe hij zowel terugkeek naar Beethoven en Schubert als vooruit, te horen aan de ijzingwekkende momenten met schrijnende dissonanten en suspense waarin de muziek naar haar weg lijkt te tasten.

HET BEROEMDSTE WERK VAN BRUCH

Max Bruch is vooral de componist van hét wereldberoemde *Eerste vioolconcert* in g opus 26, hoewel hij er eigenlijk drie schreef. Wanneer violisten bij Bruch langskwamen om zijn Eerste vioolconcert voor te spelen, joeg hij ze weg en schreeuwde ze na dat hij veel meer had geschreven dan dat éne stuk. Maar de aantrekkingskracht van het concert is begrijpelijk. Het begint als een voorspel van een romantische opera, omdat Bruch aanvankelijk een fantasie in petto had. Maar dan volgt Duitse ernst in de noten, meeslepend en verstild. Want het voorspel blijkt de opmaat naar een conventioneel eerste deel in sonatevorm, net als de twee volgende delen. Het werk was zo'n doorslaand succes, dat het nagenoeg de gehele rest van Bruchs oeuvre in de schaduw stelde. Bijna had Bruch verdere uitvoeringen willen verbieden, maar zover kwam het gelukkig niet. Net als bij het Vioolconcert van Schumann, speelde violist Joseph Joachim een doorslaggevende rol in dit werk van Bruch. Het was zijn miraculeuze vioolspel dat Bruch er toe aanzette om aan het werk te beginnen. En Joachim had uiteindelijk ook nog de hand in het componeerproces, want in de jaren na de première vroeg Bruch de meesterviolist meermalen om raad bij het bijschaven van het werk tot zijn uiteindelijke versie die door Joachim onder gejubel ten doop werd gehouden in 1868.

NIEK BAAR

De Nederlandse violist Niek Baar wordt alomteweesd gewaardeerd als een charismatisch en toegewijd musicus, die optreedt in prestigieuze zalen als de Berliner Philharmonie, Het Concertgebouw in Amsterdam, Gewandhaus Leipzig, Oriental Centre Shanghai en Gasteig München. Zijn doorbraak kwam in 2018, nadat hij de eerste prijs had gewonnen in het Nationaal Vioolconcours Oskar Back (Nederland). Hij debuteerde op zijn zestiende bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest, en treedt veelvuldig op met orkesten als het Concertgebouw Kamerorkest, Royal Bangkok Symphony Orchestra en Symfonieorkest Vlaanderen. Als gepassioneerd kamermusicus is Niek regelmatig te gast op festivals als het Delft Chamber Music Festival en het Festival Internacional de Música de Marvão. In duorecitals werkt Niek al meer dan tien jaar hecht samen met de Amerikaanse pianist Ben Kim. Kort na het ondertekenen van zijn contract bij Channel Classics verscheen in 2022 zijn door de muziekers zeer geprezen debuut-cd. In 2023 bracht hij samen met Ben Kim een opname uit van Schumanns vioolsonates.

Niek is in 1991 te Rotterdam geboren, hij studeerde aan het Koninklijk Conservatorium Den Haag en aan de Hochschule für Musik Hanns Eisler Berlin. Hij bespeelt een viool van Carlo Bergonzi uit 1729, genereus aan hem uitgeleend door de Stichting Tjardus Greidanus.

CHRISTOPH POPPEN

De naam Christoph Poppen staat sinds het begin van zijn internationale dirigentencarrière voor vernieuwende programmering en een veelzijdige inzet voor hedendaagse muziek. Talrijke gastdirigentschappen brachten hem naar orkesten als het Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, de Staatskapelle Dresden, de Bamberger Symphoniker, het Orchestre Philharmonique de Radio France, het Detroit Symphony Orchestra en Indianapolis Symphony Orchestra, de Wiener Symphoniker, het Orquestra Sinfônica do Estado de São Paulo, het New Japan Philharmonic Orchestra, het Singapore Symphony Orchestra en Camerata Salzburg.

Christoph Poppen is chef-dirigent van het Kölner Kammerorchester; recentelijk werd hij aangesteld als muzikaal directeur van Hong Kong Sinfonietta, en hij is eerste gastdirigent van het Israel Chamber Orchestra. Het door Christoph Poppen in het leven geroepen Festival Internacional de Música de Marvão is inmiddels met prijzen bekroond, en geniet onder zijn artistieke leiding internationaal aanzien.

Christoph Poppen bekleedde in de loop der jaren enkele belangrijke Duitse chef-dirigentschappen. Van 1995 tot 2006 was hij artistiek leider van het Münchener Kammerorchester, dat hij in zeer korte tijd een nieuw profiel gaf. In augustus 2006 werd hij benoemd tot chef-dirigent van het Rundfunk-Sinfonieorchester Saarbrücken, daarna was hij van 2007 tot 2011 chef-dirigent van de Deutsche Radiophilharmonie Saarbrücken Kaiserslautern. Sinds seizoen 2021-2022 bekleedt Christoph Poppen een nieuw ingestelde leerstoel voor viool aan de gerenommeerde Escuela Superior de Música Reina Sofía in Madrid.

DEUTSCHE RADIO PHILHARMONIE

Met zijn chef-dirigent Pietari Inkinen beweegt het orkest zich door de gehele symfonische kosmos van de laatromantiek. In het samenwerken van Pietari Inkinen met de Deutsche Radio Philharmonie vormt de Finse nationale componist Sibelius het grote leidmotief – zowel zijn symfonieën als zelden uitgevoerd repertoire.

Ook brengt de Deutsche Radio Philharmonie barokmuziek en hedendaagse werken naar de concertzalen, naast nieuwe vondsten en herontdekkingen, in de concertpraktijk verwaarloosde werken en uitstapjes naar jazz en pop. Het aanbieden van concerten voor wie met klassieke muziek begint, en voor families en scholen is eveneens een vast bestanddeel van de orkestactiviteiten. Drie kamermuziekseries en de museumconcerten ‘Moments Musicaux’ worden samengesteld en uitgevoerd door leden van het orkest.

De Deutsche Radio Philharmonie is het in 2007 door de Saarländische Rundfunk en Südwestrundfunk gezamenlijk opgerichte radio-orkest van de ARD. Bij de oprichting was Christoph Poppen de chef-dirigent.

Colophon**Production**

Channel Classics Records

Producer

Robert Foede

Recording engineer

Ralf Schnellbach

Editing/Mastering

Robert Foede

Photos

Martijn Gijsbertsen, Matthias Baus,
Jean M. Laffitau

Cover painting

Caspar David Friedrich (1774-1840) *The Monk
by the Sea*, Alte Nationalgalerie, Berlin

Cover design

Ad van der Kouwe

Liner notes

Clemens Romijn

Translations

Peter Wollny, Klaus Bertish,
Frits Vliegenthart

Recording location

Saarbrücken, SR Funkhaus Halberg, Großer
Sendesaal

Recording dates

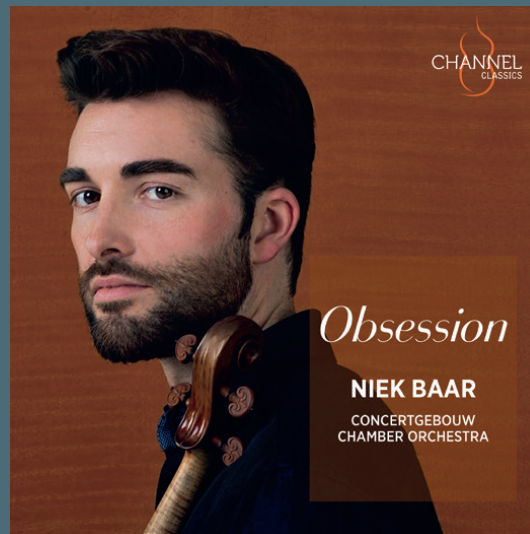
May 30 - June 2, 2023

www.niekbaar.com

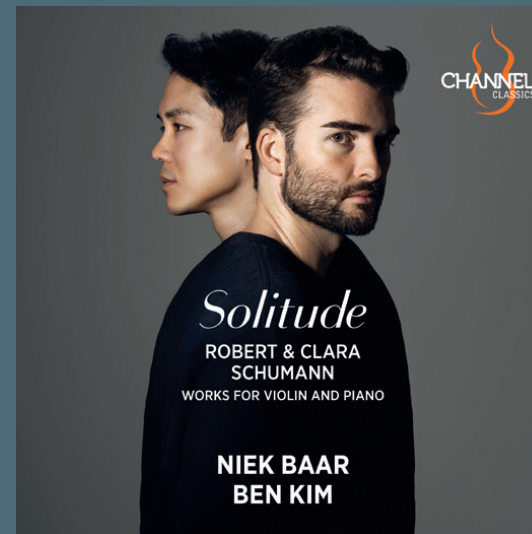
www.drp-orchester.de

www.christophpoppen.com

ALSO AVAILABLE

CCS 44822

CCS 45123